

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 42.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 18. Oktober 1891.

IV. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Helene B. Temple,
Udgiverinde af „Woman's Herald“.

Af

Clarita Reich. — London.

Det var et Par Dage, før jeg skulde rejse bort i Sommerferien, at jeg tog over til Strand 86. London W. C., for der i en Elevator at lade mig bringe op til de højere Regioner, hvor Helene Temple (eller Frøken Müller, som jeg snart fik at vide var hendes sande Navn) havde sit Blads Ekspeditionslokaler.

Paa det elskværdigste havde hun tilladt mig et Besøg for at gøre hende nogle Spørgsmaal om hendes Liv og Virksomhed og vilde modtage mig midt i sine travle Kontortimer; med fordoblet Interesse traadte jeg derfor ind i hendes Arbejdslokale, hvor jeg fandt hende flittig bøjet over Skrivebordet.

Helene Temple er en fin, sirlig Skikkelse, paa hvis Skuldre der sidder et interessant Hoved med et fint skaaret Ansigt omgivet af graat Haar og med livlige, aandrige Øjne.

„Jeg véd, at jeg i denne Time ikke tør lægge Beslag paa Deres Tid med indledende Spørgsmaal, derfor vil jeg uden Omsvøb bede Dem om at fortælle mig saa meget som muligt om Dem selv.“

„Med Fornøjelse, hvis det kan have nogen Interesse for Kvindebevægelsen“, svarede Frøken Temple og vedblev:

„Min Fader hed Müller og var af tysk Herkomst — fra Bremen — jeg blev født i spansk Syd-Amerika i Valparaiso. Jeg elskede mit Fædreland, men maatte forlade det for min Opdragelses Skyld, og nød i England en dygtig, liberal Skoleundervisning. Saa traadte jeg som Voxen ind i Londons

Selskabsverden for i omtrent fem Aar at danse og drive — udelukkende fordi mine Forældre ønskede det.“

„Begyndte De allerede, da De var meget ung, at beskæftige Dem med literære Arbejder i en eller anden Retning?“

„Aldeles ikke! Min Familie viste ikke den ringeste Interesse for Literatur, langt mindre for Kvindeemancipation; enhver Tilbøjelighed, som viste der hen imod, blev snarere undertrykt end understøttet. Men da disse Londoner-Fornøjelser i omtrent fem Aar var bruset forbi mig, kom jeg til den Erkendelse, at jeg i Længden ikke kunde udholde dette dovne, daadløse Liv.“

Jeg led store, sjælelige Smerter og begyndte ogsaa legemligt at se slap og daarlig ud, saa mine Forældre betragtede mig med Bekymring og grundede over, hvormed de kunde berede mig en usædvanlig Glæde. Jeg maatte ønske mig noget, tog Øjeblikket i Agt og udtalte det Ønske at besøge en højere Skole, som det, der laa mig mest paa Hjærte.

Min Fader var afgjort imod den saakaldte højere Uddannelse for Kvinder, men hans Retfærdighedssans tillod ham ikke at lægge mig Hindringer i Vejen, og med usigelig Henrykkelse modtog jeg Tilladelse til at besøge Girton-College.

Det er nu tyve Aar siden, at jeg fuldstændig i Tanken sluttede mig til den endnu meget lidet populære Kvindebevægelse og paa samme Tid var beredt til tappert at kæmpe med for vor gode Ret. Jeg vilde hjælpe til med at levere Bevis for, at Kvinden er jævnbyrdig med Manden paa det store Arbejdsmarked, og den Beslutning stod fast hos mig, at jeg i en eller anden Form vilde tilhøre det offentlige Liv og forsøge at være med, hvor Fagmænd og Lærde trængtes.

Der gik nogle Aar med alvorlige Studier,

saa tog jeg min Grad med Udmærkelse, og nu begyndte min Familie at blive stolt af mig; men de gjorde mig dog tit Livet surt med Drillerier.“

„Var De Deres Forældres eneste Barn?“

„Nej, jeg har tre Søstre og en Broder; de er allesammen lykkeligt gifte. Nu kom den Tid, da jeg beflittede mig paa at tale offentligt, hvor jeg blot kunde finde en Løjlighed dertil; jeg talte om Opdragelse og enhver Genstand, der aftvang mig en dyberegaaende Interesse.“

Da foreslog Professor Fawcett mig til Medlem af Londonner Skole-Kommissionen, og i den Anledning afholdt jeg ca. tredive Møder i Lambeth, hvor jeg holdt Taler. Da jeg blev valgt havde jeg forøvrigt 3000 Stemmer mere end den mandlige Kandidat.

Nu fulgte seks Aar, hvori jeg arbejdede haardt, undertiden 15 Timer om Dagen, der var Komitémøder og andre Forsamlinger og et Utal af Skoler at inspicere. Nuvel, efter seks Aars Forløb havde jeg faaet nok derat, og jeg tilfredsstillede nu min Længsel efter at se Verden. Jeg berejste Ægypten, Nord-Amerika, Algier, samt alle Europas Lande med Undtagelse af Rusland, der har jeg ikke været. —

For tre Aar siden begyndte jeg saa at udgive *Woman's Penny Paper* . . .“

„Efter at De andet Steds havde sat Dem ind i Journalistiken? . . .“

„Nej, jeg begyndte uden nogen som helst Erfaring. Jeg forespurgte paa forskellige Kontorer om det kunde tillades mig at arbejde som Volontær, men alle Vegne blev jeg afvist, fordi jeg var Kvinde. Saa maatte jeg selv samle Erfaringer, og — betale dem dyrt; det vil sige, min Moder betalte dem, hvis ikke hun offervillig havde stillet en Sum til min Raadighed, havde jeg ikke kunnet udgive Bladet.“